

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Beata Wojtasiak
Sędziowie	:	SA Jadwiga Chojnowska (spr.) SO del. Dariusz Małkiński
Protokolant	:	Sylwia Radek-Łuksza

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. O. (1), K. O., M. O. i A. O. (2)**

przeciwko (...)w W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powodów A. O. (1) i M. O. i zażalenia powodów K. O. i A. O. (2)

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 9 listopada 2015 r. sygn. akt I C 288/14

I. zmienia zaskarżony wyrok:

a) **w punkcie I, III i IX o tyle, że zasądza od pozwanego na rzecz powodów A. O. (1) i M. O. kwoty po 50.496 (pięćdziesiąt tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt sześć) zł;**

b) **w pkt XI w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powodów K. O. i A. O. (2) kwoty po 2.400 (dwa tysiące czterysta) zł oraz na rzecz M. O. i A. O. (1) kwoty po 1.250 (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów procesu;**

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powodów M. O. i A. O. (1) na rzecz pozwanego kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

(...)

UZASADNIENIE

M., A., A. i K. O. domagali się od(...) w W. zasądzenia:

1) na rzecz M. i A. O. (1) kwoty po 88.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wyniku śmierci syna wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty po 4.607,34 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za zwłokę w zapłacie tej kwoty od dnia 31 października 2013 r. do dnia 26 marca 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego;

2) na rzecz A. O. (2) kwoty 23.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wyniku śmierci brata wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 1.204,19 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za zwłokę w zapłacie tej kwoty od dnia 31 października 2013 r. do dnia 26 marca 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego;

3) na rzecz K. O. kwoty 25.500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wyniku śmierci brata wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 1.204,19 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za zwłokę w zapłacie tej kwoty od dnia 31 października 2013 r. do dnia 26 marca 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

(...)w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Suwałkach zasądził od pozwanego na rzecz A. O. (1) kwotę 48.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2014 r. do dnia zapłaty (pkt. I); zasądził od pozwanego na rzecz powoda A. O. (1) kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt. II); zasądził od pozwanego na rzecz powódki M. O. kwotę 48.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2014 r. do dnia zapłaty (pkt. III); zasądził od pozwanego na rzecz powódki M. O. kwotę 2.000 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt. IV); zasądził od pozwanego na rzecz powódki A. O. (2) kwotę 23.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2014 r. do dnia zapłaty (pkt. V); zasądził od pozwanego na rzecz powódki A. O. (2) kwotę 800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt. VI); zasądził od pozwanego na rzecz powoda K. O. kwotę 25.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2014 r. do dnia zapłaty (pkt. VII); zasądził od pozwanego na rzecz powoda K. O. kwotę 800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt. VIII); oddalił powództwo w pozostałej części (pkt. IX); zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 230 zł tytułem zwrotu uiszczonej zaliczki (pkt. X); zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 5.000 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt. XI); nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.201,04 zł tytułem brakujących kosztów procesu (pkt. XII); odstąpił od obciążania stron pozostałymi kosztami postępowania (pkt. XIII).

Sąd ten ustalił, że w dniu 16 lipca 2013 r. na trasie B. – M. kierująca samochodem marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) H. M. zjechała, z nieznanymi przyczynami na przeciwległy pas ruchu w wyniku czego doszło do czołowego zderzenia z samochodem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego kierującym był T. O.. Na skutek zderzenia mężczyzna doznał poważnych obrażeń ciała, skutkujących jego śmiercią w (...) Szpitalu (...) w B. w dniu (...)

Pojazd sprawcy zderzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w zakładzie strony pozwanej.

T. O. był synem powodów A. i M. O. oraz bratem powodów K. i A. O. (2). Zmarł on mając 23 lata. Po ukończeniu technikum podjął dalszą naukę, gdyż chciał zostać kierowcą zawodowym. Powodowie byli bardzo związani ze zmarłym członkiem rodziny. A. O. (1) zawsze mógł liczyć na pomoc syna w pracach na działce ogrodowej oraz na jego towarzystwo podczas wypraw na ryby. Jako najstarszy syn często pomagał rodzicom w opiece nad młodszym rodzeństwem, co odciążało w szczególności M. O.. T. O. był również wzorem do naśladowania dla K. i A. O. (2), pomagał im w nauce a także był ich powiernikiem.

Jak dalej ustalił Sąd, życie powodów po śmierci T. O. bardzo się zmieniło. Ze szczęśliwej rodziny stali się rodziną pogrążoną w smutku i żalu. Pomimo upływu wielu miesięcy nadal nie są w stanie pogodzić się ze stratą ukochanej osoby. Powódka M. O. od sierpnia 2013 r. bierze udział w zajęciach grupy wsparcia w (...) w E., gdzie zgłosiła się z powodu traumy przeżytej po śmierci syna.

Z opinii psychiatrycznej sporządzonej przez biegłego Z. O. (1) wynikało, że u całej czwórki powodów występują objawy chorobowe, które uprawniają do rozpoznania: „reakcji depresyjnej przedłużonej” (F43.21 – zgodnie z kryteriami międzynarodowej klasyfikacji zaburzeń psychicznych i zaburzeń zachowania (...)10). Objawy chorobowe, do których zalicza się przygnębienie, poczucie bezradności, napięcie emocjonalne, niepewność przyszłości, trudność w wykonywaniu codziennych czynności uwidoczniły się u wszystkich powodów – w najwyższym stopniu u obojga rodziców. U żadnego z powodów jednak objawy te nie występują w natężeniu maksymalnym, na co ma zapewne wpływ upływ czasu. Sąd wskazał dalej, że według biegłego śmierć T. O. była dla powodów silnym urazem psychicznym, a jego następstwem były silne zaburzenia funkcji psychicznych, które utrzymują się do chwili obecnej. Silny, negatywny bodziec emocjonalny (gwałtowna, niespodziewana śmierć młodego, połączonego z rodziną mocnymi więzami uczuciowymi człowieka) miał prawo wywołać znacznie większe skutki niż zgon np. innej ukochanej osoby, która przez długi czas chorowała. Tym niemniej – jak wskazał biegły - zaburzenia powodów nie ograniczały w sposób bezwzględny ich zdolności do pracy zarobkowej, czy też do samodzielnej egzystencji, znacząco wpłynęły natomiast na pogorszenie jakości ich życia.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny sprawy Sąd ocenił powództwo jako częściowo uzasadnione. Odpowiedzialność pozwanego przeanalizował na podstawie przepisów art. 446 § 3 i 4 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zaznaczył przy tym, że pozwany co do zasady nie kwestionował swej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 16 lipca 2013 r. Podkreślił dalej, że począwszy od 3 sierpnia 2008 r. podstawą przyznania najbliższym członkom rodziny zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej jest art. 446 § 4 k.c. W tym kontekście wskazał, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że pomiędzy powodami i zmarłym T. O. istniały bardzo silne więzi. Całą piątką tworzyli oni zgodną, kochającą się rodzinę, związaną więzami krwi i wspólnym zamieszkiwaniem. Utrata syna i brata bez wątplenia wiązała się z silnym wstrząsem psychicznym. Dramatyczność zmiany sytuacji rodzinnej i jej nieodwracalność, rodzina O. będzie przeżywać prawdopodobnie do końca życia. Sąd zaznaczył bowiem, że rodzice T. O. nie będą mogli patrzeć jak wkracza on w dorosłe życie, czy jak zakłada własną rodzinę. Nie będą też mogli liczyć na jego pomoc, gdy się zestarzeją. Natomiast rodzeństwo zmarłego straciło starszego brata, na którego pomoc zawsze mogło liczyć i który był dla nich oparciem i powiernikiem.

W tych okolicznościach Sąd uznał, że przyznane przez pozwanego zadośćuczynienie nie rekompensuje w pełni bólu, jaki rodzina O. poniosła po stracie syna i brata. W ocenie Sądu, adekwatnym zadośćuczynieniem dla rodziców tragicznie zmarłego winny być kwoty po 60.000 zł, co – przy uwzględnieniu wypłaconych już przez pozwanego z tego tytułu kwot po 12.000 zł – prowadziło do zasądzenia kwot po 48.000 zł na rzecz każdego z rodziców. Dla rodzeństwa T. O., w ocenie Sądu, kwotami adekwatnymi były kwoty 30.000 zł, w związku z tym, że A. O. (2) dostała wcześniej zadośćuczynienie w kwocie 7.000 zł Sąd zasądził na jej rzecz dodatkowo kwotę 23.000 zł, a na rzecz K. O., który dostał wcześniej od pozwanego kwotę 4.500 zł – kwotę 25.500 zł. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako rażąco wygórowane.

Apelację od tego wyroku wnieśli powodowie M. i A. O. (1) zaskarżając go w części, tj. w pkt. IX i XI. Sądowi I instancji zarzucili:

- 1) naruszenie art. 446 § 4 k.c. przez błędną jego wykładnię, polegającą na niewłaściwej ocenie rozmiaru krzywdy doznanej przez powodów, w szczególności w związku z niedostatecznym uwzględnieniem istotnych okoliczności mających wpływ na rozmiar cierpień i sytuację po śmierci syna T. O., co w konsekwencji doprowadziło do zasądzenia rażąco zaniżonego zadośćuczynienia w wysokości 48.000 zł oraz oddalenia dalej idących roszczeń w tym przedmiocie;
- 2) naruszenie art. 482 §1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji oddalenie roszczeń powodów w zakresie żądania skapitalizowanych odsetek ustawowych od dnia 31 października 2013 r. do dnia 26 marca 2014 r.;
- 3) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. wynikające z pominięcia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych dowodu z zeznań świadków: J. C., S. C. oraz Z. O. (2) wypowiadających się na temat wpływu skutków tragicznej śmierci syna na funkcjonowanie powodów w życiu rodzinnym i zawodowym, a oparcie się w tym zakresie jedynie na opinii biegłego z zakresu psychiatrii, co miało istotny wpływ na dokonanie prawidłowej oceny rozmiaru krzywdy i cierpień, jakich doznali powodowie;
- 4) naruszenie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, poprzez zasądzenie na rzecz powodów kwoty 5.000 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w sytuacji, gdy w związku z uwzględnieniem w całości powództwa A. i K. O., Sąd winien był zasądzić już tylko na rzecz każdego z rodziców tytułem kosztów zastępstwa procesowego kwotę po 2.400 zł.

W oparciu o powyższe wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na ich rzecz kwot po 88.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kwot po 4.607,34 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za zwłokę w zapłacie od dnia 31 października 2013 r. do dnia 26 marca 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2014 r. oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm przepisanych.

Na postanowienie zawarte w pkt. XI wyroku zażalenie wnieśli powodowie A. i K. O. zarzucając mu naruszenie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu poprzez zasądzenie na rzecz powodów kwoty 5.000 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w sytuacji gdy uwzględnienie całości powództwa powodów A. i K. O., winno skutkować zasądzeniem na ich rzecz kwot po 2.400 zł. Mając to na względzie wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie na ich rzecz kwot po 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w nieznacznym zakresie, natomiast zażalenie w całości.

Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, jako że znajdują one oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, rozważonym i ocenionym w zgodzie ze wskazaniem art. 233 § 1 k.p.c. Aprobuje także wyrażoną przez ten Sąd materialnoprawną ocenę poszczególnych faktów, co nie pozwala na uwzględnienie zawartych w apelacji postulatów dotyczących zwiększenia wysokości zasądzanego zadośćuczynienia. Apelacja skutkowała natomiast podwyższeniem tego świadczenia o kwotę skapitalizowanych odsetek, które niesłusznie zostały pominięte (w domyśle oddalone) przez Sąd Okręgowy. Skuteczne okazało się także zażalenie wywiedzione przez dwójkę pozostałych powodów, tj. A. i K. O..

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., wskazać trzeba, że jakkolwiek uzasadnienie zaskarżonego wyroku posiada pewne mankamenty w zakresie wskazania konkretnych dowodów, na których Sąd się oparł, to jednak treść tego uzasadnienia nie pozwala przyjąć, by Sąd oparł się tylko i wyłącznie na

opinii biegłego a pominął pozostałe dowody, w tym z zeznań świadków. Nie wszystkie bowiem wnioski dadzą się wyprowadzić tylko z tego jednego dowodu, ale niektóre z nich w sposób pośredni wynikają właśnie z zeznań świadków. Jednak przyjmując nawet odmiennie, tj. że Sąd rzeczywiście nie wziął pod rozagę zeznań wskazanych w apelacji świadków, okoliczność ta nie zmienia prawidłowości dokonanej przezeń oceny i wydanego rozstrzygnięcia w zakresie wysokości należnego powodom zadośćuczynienia.

Zgodnie z art. 446 § 4 k.c. sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Komentatorzy oraz judykatura (obficie czerpiąca z dorobku orzeczniczego ukształtowanego na gruncie art. 445 § 1 k.c.) wskazują, że zadośćuczynienie unormowane w art. 446 § 4 k.c. jest roszczeniem o charakterze ściśle niemajątkowym służącym przede wszystkim kompensacji krzywdy, która dotknęła członków rodziny zmarłego. Świadczenie to nie może być zatem symboliczne, ale winno przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość; jednocześnie nie może być nadmierne w stosunku do doznanej krzywdy i powinno pozostawać w odpowiedniej relacji do granic odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, chociaż to ostatnie kryterium nie może pozbawiać tego świadczenia funkcji kompensacyjnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00, LEX 52766 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 marca 2014 r. sygn. akt I ACa 1284/13, LEX 1451724 i Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 17 kwietnia 2014 r. sygn. akt I ACa 33/14 LEX 1461010).

Analizowany przepis jest reakcją ustawodawcy na konieczność zwiększenia ochrony ofiar zdarzeń kryminalnych. Przyznanie wysokości zadośćuczynienia pieniężnego ma na celu przede wszystkim zrekomensowanie krzywdy za naruszenie prawa do życia w rodzinie i ból spowodowany utratą osoby najbliższej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 7 lipca 2009 r., II AKa 44/09, LEX 523973). Naruszenie prawa do życia w rodzinie stanowi dalece większą dolegliwość psychiczną dla członka rodziny zmarłego niż w przypadku innych dóbr, a jego skutki rozciągają się na całe życie osób bliskich. Jest to szczególnie istotne w przypadku osób samotnych, które z uwagi na wiek nie mogą już założyć rodziny, a utrata osoby bliskiej ma zawsze charakter nieodwracalny (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 kwietnia 2010 r., I ACa 178/10 niepubl.).

Zakres moralnej krzywdy doznawanej przez osobę bliską zmarłego ma charakter indywidualny i winien być odniesiony do charakteru oraz intensywności więzi rodzinnej istniejącej w dacie śmierci bezpośrednio poszkodowanego, a te pozostają w związku z wiekiem, preferowanym stylem życia, mobilnością i relacjami z otoczeniem i środowiskiem rodzinnym. Artykuł 446 § 4 k.c. stanowi finansowy ekwiwalent cierpień psychicznych związanych ze śmiercią osoby najbliższej, których materialny wymiar w realiach danej sprawy może okazać się niekiedy utrudniony bądź niekonkretny. Stąd też wysokość zadośćuczynienia przyznawanego na podstawie powołanego przepisu ma charakter ocenny i sądy przy ustalaniu jego wysokości zachowują duży zakres swobody. W konsekwencji zarzut wadliwego ustalenia kwoty zadośćuczynienia może być w postępowaniu odwoławczym skuteczny tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza zasady ustalania tego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2002 r., I CKN 837/00 – zbiór Lex nr 56891).

W ostatnich latach Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że korygowanie przez sąd odwoławczy wysokości zasądzonego już zadośćuczynienia uzasadnione jest jedynie wówczas, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, jako rażąco wygórowane lub rażąco niskie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSNC 2000, nr 3, poz. 58; z dnia 12 października 2000 r., IV CKN 128/00, LEX nr 52520; z dnia 4 lipca 2002 r., I CKN 837/00, LEX nr 56891; z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 282/03, LEX nr 183777; z dnia 15 lutego 2006 r., IV CK 384/05, LEX nr 179739).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, tego typu dysproporcja nie występuje w ramach niniejszej sprawy, zasądzona przez Sąd Okręgowy kwota tytułem zadośćuczynienia uwzględnia bowiem całokształt okoliczności wpływających na wymiar tego świadczenia. Nie sposób zaprzeczyć, że powodowie jako rodzice byli szczególnie mocno związani ze swoim pierworodnym synem, co zaświadcza intensywność relacji między nimi a tym ostatnim znajdująca potwierdzenie w dostępnym materiale dowodowym. Pomoc i wsparcie udzielane im przez syna, zainteresowanie ich losem słusznie zostały zaakcentowane w apelacji. Z drugiej jednak strony należy mieć na uwadze, że w dacie wypadku powód był

mężczyzną 23-letnim i samodzielnym, wiążącym dalsze swoje życie z osobą partnerki. Plany wyprowadzki z domu rodzinnego oraz zamiar wstąpienia w związek małżeński, świadczą raczej o chęci osłabienia intensywnych relacji z rodzicami, co należy wiązać z postępującym usamodzielnianiem się i rosnącą dojrzałością powoda jako jednostki. Proces tego typu jest charakterystyczny dla większości ludzi i nie może być odczytany jako coś niepewnego. Z dużą dozą prawdopodobieństwa można przyjąć, że zostałyby on zakończony w ciągu najbliższych paru lat i kontakty powoda z rodzicami zostałyby dalece osłabione, głównie w następstwie podjęcia egzystencji w nowym środowisku rodzinnym, które nieuchronnie marginalizowałoby wpływ rodziców i rodziny generacyjnej. Ponadto należy zwrócić uwagę na fakt, że przy powodach pozostała jeszcze dwójka młodszych dzieci, zatem krzywda związana ze stratą dziecka (jakkolwiek ogromna) jest nieco mniejsza w sytuacji posiadania innych jeszcze dzieci, niż gdyby strata ta dotyczyła jedynego dziecka, dodatkowo – w sytuacji, gdy zaawansowany wiek rodziców wykluczałby możliwość posiadania dalszego potomstwa.

Mając na uwadze powyższe i nie kwestionując traumy, która niewątpliwie dotknęła powodów w dniu śmierci ich syna, a także intensywności dotychczasowych relacji między nimi a zmarłym, należy podzielić ocenę prawną analizowanego stanu faktycznego wyrażoną przez Sąd I instancji. Kwota wyjściowa 60.000 zł. jawi się jako obliczona rzetelnie i uwzględniająca wszystkie istotne okoliczności sprawy, w szczególności charakter i siłę więzi łączących powodów ze zmarłym synem (uwzględnienie świadczeń dobrowolnie spełnionych przez pozwanego na etapie likwidacji szkody przyniosło sumy zasądzone w pkt. I i III zaskarżonego wyroku, tj. po 48.000 zł). Żądanie kwot po 100.000 zł – uwzględniając wyżej wskazane okoliczności związane z naturalnym osłabianiem więzi rodzinnych z uwagi na dalsze plany życiowe zmarłego – zdaniem Sądu Apelacyjnego - jest wygórowane i nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach niniejszej sprawy.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela natomiast argumenty apelacji w zakresie zasadności żądania przez powodów skapitalizowanych odsetek od kwoty 48.000 zł za okres od 31 października 2013 r. do 26 marca 2014 r., co skutkuje podwyższeniem zasądzonych na ich rzecz świadczeń o kwotę 2.496 zł. Łącznie daje to kwotę zasądzoną niniejszym wyrokiem, tj. 50.496 zł na rzecz każdego ze skarżących powodów wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2014 r. Nadmienić wypada, że jakkolwiek Sąd Okręgowy w ogóle nie odniósł do żądania pozwu w zakresie skapitalizowanych odsetek, w pkt. IX wyroku oddalił powództwo w pozostałej części, co pozwoliło przyjąć, że rozstrzygnięcie to dotyczy także żądanych odsetek. Wbrew zapatrywaniom pozwanego, powodowie mieli w tym względzie substrat zaskarżenia.

Częściowo zasadny okazał się także zarzut apelacji w zakresie kosztów procesu oraz zażalenie wywiedzione przez dwójkę pozostałych powodów (A. i K. O.) w zakresie pkt. XI wyroku. Zauważyć bowiem trzeba, że Sąd I instancji w ogóle nie wyjaśnił podstawy prawnej rozstrzygnięcia w zakresie kosztów procesu. Jednak samo sformułowanie tego rozstrzygnięcia pozwala przyjąć, że Sąd zasądził na rzecz powodów kwotę 5.000 zł w częściach równych, w związku z tym Sąd Apelacyjny uznał, że w sytuacji gdy roszczenia rodzeństwa zmarłego zostały w całości uwzględnione, zaistniały podstawy do zasądzenia na ich rzecz kwot po 2.400 zł, natomiast na rzecz powodów M. i A. O. (1) – kwot po 1.250 zł tytułem zwrotu kosztów procesu związanych z zastępstwem procesowym.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego postanowił zaś na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z 108 § 1 zd. 1 k.p.c. i w oparciu o § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) przyjmując, że tak nieznaczna wygrana powodów oznacza w istocie ich przegraną, co skutkować winno zasądzeniem na rzecz strony przeciwnej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w pełnej wysokości.

(...)